Ой леліяла го, колисала,
В шовкове пір'є спати клала,
Волоськов піснев го коїла,
Росов дунайськов го поїла.
А як поїла, говорила:
"Ой синку мій, дитинко мила,
Рости ми буйний, як то синє море,
Рости ми красний, як ті чорні гори,
Рости хороший та гойний,
Як Сокіл, батько твій покойний".
Ой так казала бідна вдова
Та зашуміла, як дуброва;
Та все шуміла, щебетала
Над своїм сином, що одного мала.
Аж виріс козак Соколович,
Хороший, красний, як попович...

Гой ріже тамобор в три набати:
Задумав цісар бранку брати,
Ой та не мало, та й не много,
Лиш триста тисяч без одного,
А все хлопці, а все руські,
Під канони під французькі,
А під кулі спижевії,
Під гранати вежевії;
Що де грєне —
Триста гине,
А де гукне —
Серце пукне.

З'їхалися да капітани,
Та майори, та гетьмани
Та до славної до тої
Вербицирки чернігівської,

Та стали писати, малювати,
На папери затягати
Соколі очі і чорні брови,
Якого роду, якої мови.
Та й писали, порошили, —
Того взяли, того лишили.
Аж Соколович, вдовин син,
Під цісарський став аршин;
А вербецирник не може вдати —
Козацьку вроду написати;
А гетьман крикнув на жовніри,
Що стояли коло міри,
Аби за хвильку, за годину
З цісарського замку-магазину
Принесли три шаблі, три рушниці,
Сто набоїв, порошниці,
А три кабати з премудреними
Гудзичками а сріберними,
З вилогами, як калина, —
А все для Сокола, Соколового сина...

Гой, та ріжуть табанчики,
Маршерують новобранчики,
Новобранчики-соколи, —
Займив цісар в чисте поле,
На лукаву Італію,
На кроваву баталію.
Ой та немало, та й не много,
Лиш триста тисяч без одного,
А все хлопці, а все руські,
Під канони під французькі,
Круто-руто поверчені...
Новобранчики засмучені:
Бо де грєне —
Триста гине,

А де гукне —
Серце пукне.

А вдова-мати так казала,
Не казала — щебетала:
"Ой синку мій, єдинчику мій, соколе,
Пігнав тя цісар за кордун у поле.
Але я пійду хата від хати
Та й буду прясти, запрядати;
Ой буду прясти темненької нічки,
Та й буду прясти не ївши, без свічки,
Аби лиш грошики збити,
За тебе, синку, заплатити
У цісаря молодого —
Чи схоче мало, чи схоче много.
А ви, кроваві мої пальчики,
Розпадайтеся на кавальчики,
А кождий кавальчик на три часті,
Аби-то багато, багато впрясти,
А впрясти тоненьку, як шовк, прєжу,
Бо тото, ой тото за мого,
За мого сина молодого!
Хоть очі плачуть — я ще добре виджу".

Так казала бідна вдова,
Та зашуміла, як дуброва,
Та й приклонила бідну голов
Під пуделев, під мозолов.
Приклонила — не здіймала,
Кроваві ручки нахрест клала.
А у жмені тулить мати
Золотого лева,
Щоби сина викупити,
Сина Соколева.